

ENJUNGLE

De wilde
jacht

FUN JUNGLE PLATTE

Huizen
personeel

FUN JUNGLE
Caraïbisch
resort

Mama's
lekkerbekjes

Dolfijndroom
& koraalrif

BLAUWE
PLANEET

HAAIENHUB

De Bijenvlucht
(niet voor alle
leeftijden)

IJshuis
'De Romige Iglo'

IJSBERENPAVILJOEN
met echte sneeuw!

Sportveld
Gooi maar
raak!

ROOFDIEREN-
RIJK

LAND
van Auzz

AVONTUREN-
PAD

Mooboodooboo
Picknickveld

Zelda Zebra
kinderboerderij

APEN-
HEUVEL

Handel
post

GORILLA-
GRILL

NIJLPAA

WOESTIJN-
WERELD

WILDE
WESTEN

Nachtlevens met
batman-grot

Klanten-
service

- HOOFD

JUNGLE

EGROND

AZIATISCHE
VLAKTE

SAFARILAND

AFRIKAANS
OERWoud

MAMBO-MONORAIL

FUN JUNGLE
Safarilodge

Gondeldroom

SPEELPARADIJS

HIER instappen voor
het avontuur

VOGEL-
VLUCHT

(opent
volgend
jaar)

WATERFESTIVAL
(vergeet je zwem-
kleding niet)

Donzige
Diertjes-
THEATER

AMAZONE-
AVONTUUR

BLOEDENKREEK

Met Nils
Nijlpaard

DE TITANEN-
RACE

REPTIELEN-
WERELD
met dinobos

DIKHUIDEN-
BOS

Het
Moeras

LOEIHEET
ETEN!

(Kijk in de
gids voor de
voorstellingen)

Verboden voor onbevoegden

DIEREN-
ZIEKENHUIS

FUN JUNGLE
Winkelparadijs

THEATER

ADMINISTRATIE

INGANG -

*Voor oom David Holtz en neef Albert Sukoff, die me
hebben geleerd om buiten de kaders te denken.*

FNJUNGLE

De wilde
jacht

STUART GIBBS

VERTAALD DOOR
DORETTE ZWAANS

P E L C K M A N S

Dankwoord

Ontzettend veel dank aan alle mensen die me hebben geholpen bij het schrijven van dit boek, doordat ze hun kennis met mij deelden over de ingewikkelde situatie rond de stroperij van neushoorns. Bedankt San Diego Zoo en San Diego Safari Park, dat ik bij jullie research mocht doen. In het bijzonder bedank ik neushoornspecialisten Lance Aubery, Victoria Zahn en dierenarts Jeff Zuba, omdat ze mijn vele vragen wilden beantwoorden. Dank ook aan Rachelle Marcon, voor de fantastische rondleiding achter de schermen. Wat een traktatie om op die manier een persoonlijk bezoekje te mogen brengen aan Surat, de Aziatische neushoorn van de San Diego Zoo. Van hem heb ik zoveel geleerd over neushoorns en hun gedrag.

Over traktaties gesproken: via Hayden Rosenauer en mijn goede vriendin Georgia Simon mocht ik een paar uurtjes bij twee olifanten doorbrengen. Zo kwam ik op het idee voor hoofdstuk 1 van dit boek, maar buiten dat was het ook voor mezelf een superinspirerende ervaring.

Een van mijn oudste vrienden, Mark Middleman, heeft me wegwijs gemaakt in de wereld van de fokkerijen van exotisch wild. En Joe Davidson heeft me geholpen bij het uitwerken van het plot. (Helaas kan ik niet vertellen bij welk deel, want dan verklap ik al te veel van het geheim.)

Dank je wel aan mijn agent, Jennifer Joel, die mijn boeken onvermoeibaar promoot. En natuurlijk aan mijn geweldige redacteur – en mededierenfanaat – Kristin Ostby. Ze bracht me op goede ideeën en haalde foutjes uit mijn tekst.

Tot slot wil ik mijn vrouw Suzanne en mijn kinderen Dashiell en Violet bedanken, voor hun steun, suggesties en hun eindeloze enthousiasme. Ik hou meer van jullie dan woorden kunnen zeggen.

1.	OP HOL GESLAGEN	11
2.	DE NEUSHOORN	23
3.	IN DE KANTINE.	40
4.	BESCHULDIGD	55
5.	MIJN OPDRACHT	69
6.	DE PLEK VAN DE MISDAAD	82
7.	DAKLOOS.	106
8.	NIEUWE PLANNEN	113
9.	DE KLOPJACHT	126
10.	LANDGOED MEERZICHT	142
11.	IN HET ZIEKENHUIS.	155

12.	DE CAMERABEELDEN	174
13.	PANNENKOEK	186
14.	BASKETBAL	205
15.	OPGEZETTE DIEREN	219
16.	VERDACHTEN	239
17.	OP DE KOEPEL	250
18.	KROKODILLEN	262
19.	DE LUIAARD	272
20.	SCHADE BEPERKEN	280
21.	OP DE VLUCHT	299
22.	DE STROPER	317
23.	GEPAKT	333
	EPILOOG: NORA	343

1. OP HOL GESLAGEN

Ik hielp mee de olifanten uitlaten, toen er werd geschoten.

Het was iets na zeven uur op een ochtend in februari. We gingen altijd heel vroeg met de olifanten wandelen, omdat het tijdens openingstijden niet kon. We liepen namelijk met ze door het park en als daar ook bezoekers waren, was dat lastig.

In het wild lopen olifanten enorme stukken. Soms tot wel twintig kilometer per dag. Hun lichaam is daarop gebouwd (olifanten hebben net als mensen knieën). Maar zelfs in een megagroot en hypermodern dierenpark als Fun Jungle is er geen plek voor een verblijf waar ze zoveel kunnen lopen. Om de olifanten blij en gezond te houden, lieten de verzorgers ze daarom elke ochtend uit. Net als je met een hond doet, alleen heb je wel wat grotere drollenzakjes nodig.

Eigenlijk mocht ik helemaal niet met een olifant lopen,

want ik was pas twaalf en een dier dat zes ton weegt en een kleine auto kan optillen, kan heel gevaarlijk zijn. Maar omdat ik in Fun Jungle woonde en bijna alle verzorgers goed kende, knepen ze voor mij een oogje dicht. Zolang ik maar op veilige afstand van het dier bleef lopen en een van mijn ouders erbij was.

Dat was een makkie. Mijn vader ging altijd graag mee. Voor zijn beroep maakte hij foto's van wilde dieren en hij vond het helemaal niet erg om vroeg op te staan. In het wild was dat namelijk ook altijd de beste tijd om mooie plaatjes te schieten van dieren. Plus, bij olifanten in de buurt zijn deed hem denken aan de tijd dat we nog in Afrika woonden. Mijn moeder is een beroemde primatoloog, ze bestudeert apen. Voordat mijn ouders bij Fun Jungle werkten, woonden we tien jaar in een tent in Congo. Daar bestudeerde mijn moeder chimpansees. We vonden het er geweldig, maar toen kwam er oorlog en moesten we weg. Wonen in een stacaravan op een veld achter de grootste dierentuin ter wereld kwam het dichtst in de buurt bij onze manier van wonen in Afrika, maar het was nog steeds heel wat anders.

Ten eerste was het die ochtend stervenskoud. In Congo komt het bijna nooit onder de zeven graden, maar in Texas vriest het in de winter hard. In Afrika liep ik altijd in alleen een shirtje, die ochtend zat ik ingepakt in een donzen ski-jack met drie laagjes eronder. Er kwamen ademwolkjes uit mijn

mond en van de ruggen van de olifanten steeg damp op. Niet dat de olifanten last hadden van de kou, trouwens.

De hele kudde liep buiten het verblijf. Twaalf olifanten tussen de twee en de zestig jaar oud. Olivia was het vrouwtje dat de leiding had, de matriarch. De jongere vrouwtjes met jongen volgden haar. (Er was één olifantenstier in het park, om mee te fokken. Hij heette Tembo en moest apart van de koeien worden gehouden. Hij deed zijn rondje 's nachts.)

Om de olifanten rond te leiden waren er vijf oppassers nodig. Aan elke kant naast de kudde liepen er twee die de dieren zachtjes over het Avonturenpad dirigeerden. Allemaal gewapend met een bezem. Om de borstels zaten handdoeken gedraaid, waardoor de bezems op reuzenwattenstaafjes leken. De oppassers gebruikten ze om de olifanten een beetje mee te porren, heel zacht, zodat ze doorliepen. Of om ze weer in het gareel te duwen, als er een bleef staan om van de dure planten in de perkjes te eten.

Bowien Mertens, de hoofdoppasser, liep achter de kudde. Bowien had veertig jaar ervaring opgedaan in allerlei dieren-tuinen en niemand ter wereld wist meer van olifanten dan zij. Haar gezicht was gerimpeld als een oude appel – als je voor olifanten zorgt, breng je veel tijd in de zon door – maar ze was nog steeds zo enthousiast als een kleuterjuf. De andere oppassers leken er allemaal niet zoveel zin in te hebben, zo vroeg in de morgen. Maar Bowien was fris als een hoentje en

leek zelfs blij te zijn met de fabrieksmaat drollenschepper die over haar schouder hing.

‘Hoe is het op school, Theo?’ vroeg ze, terwijl we de kudde door de hoofdboort leidden.

‘Wel oké’, antwoordde ik.

‘Heb je vrienden?’

‘Ja hoor.’

‘Ja hoor?’ Mijn vader herhaalde mijn antwoord op lacherige toon en sloeg vervolgens trots zijn arm om mijn schouders. ‘Sinds onze Theo de grootste pestkop van school een dreun heeft verkocht, wil iedereen vrienden met hem zijn.’

Ondanks de kou voelde ik mijn gezicht warm worden van schaamte. ‘Helemaal niet.’

‘De aanvoerster van de cheerleaders wilde een afspraakje met hem’, vertelde mijn vader aan Bowien.

‘Het was geen afspraakje’, corrigeerde ik. ‘Ze wilde gewoon plekken in Fun Jungle zien waar je normaal als bezoeker niet mag komen.’

‘Klinkt als een afspraakje’, zei Bowien grinnikend.

Ik probeerde het gesprek op een ander onderwerp te brengen. ‘Summer McCracken, daar wil iedereen vrienden mee zijn.’

Bowien knikte begripvol. ‘Dat geloof ik wel.’

Summer McCracken was de dochter van J.J. McCracken, en dat was de miljardair die drie kwart van zijn hele vermo-

gen in de aanleg van Fun Jungle had gestopt. Summer was maar een jaar ouder dan ik en ze was de eerste met wie ik in Texas vriendschap had gesloten. Tot voor kort zat ze op een kostschool, ver weg, maar ze wilde er liever niet meer heen. Daarom zat ze nu ook op de Lyndon B. Johnson School, net als ik.

‘Is ze daarom van die poepchique school afgegaan?’ vroeg Bowien. ‘Om voortaan hier het mooiste-meisje-van-de-klas uit te hangen?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Summer vindt het hier gewoon veel minder saai.’

Bowien lachte hard. ‘Minder saai? Met de dichtstbijzijnde stad op vijftig kilometer afstand?’ Plotseling draaide ze zich om en riep: ‘Kwame, niet opeten!’

Kwame, een olifantje van drie jaar oud, rolde schuld-bewust zijn slurf van een oleander af, als een kleuter die betrapt was op het pikken van een koekje uit de trommel.

‘Er gebeurt hier heus weleens iets’, zei mijn vader. Hij somde op: ‘Moord op een nijlpaard, een koaladiefstal, een ontsnapte tijger. Op kostschool maak je dat niet zo gauw mee.’

Op dat moment tilde Olivia haar staart op en deponeerde een grote hoop op het pad.

‘Yep’, zei Bonnie. ‘Hier is er altijd iets aan de knikker.’ Ze hees de schep van haar schouder en haastte zich om Olivia’s drollen op te ruimen.

Volgens Summer was precies dat de belangrijkste reden waarom haar vader wilde dat de olifanten 's ochtends werden uitgelaten. 'Natuurlijk zegt hij dat het om de veiligheid van de bezoekers gaat,' had ze me verteld, 'maar eigenlijk gaat het om de drollen. Hij is doodsbang dat de verzorgers een dikke drol over het hoofd zien en dat een bezoeker erin trapt.'

Dat snapte ik best. Olifanten produceren bijna honderd kilo mest per dag. En met hun plas kun je een badkuip vullen. Er moest altijd een schoonmaakploeg, met schoonmaakkar en al, achter de olifantenoptocht aanlopen. J.J. had wel nagedacht over andere manieren om de olifanten in beweging te houden. Hij had zelfs overwogen om een speciale lopende band, formaatje mammoet, te laten bouwen. Maar voorlopig was het slechts bij plannen gebleven, dus lieten we nog steeds elke ochtend zelf de olifanten uit.

'Volgens mij dacht die cheerleader wél dat het een afspraakje was', zei mijn vader. 'Als ze je niet leuk vond, kwam ze toch niet helemaal hiernaartoe?'

Ik keek hem verbaasd aan. 'Wat?'

'Jullie waren ruim vier uur samen hier', zei mijn vader. 'Dat doet ze alleen als ze je leuk vindt.'

'Of ze vindt dieren leuk.'

'Hoe heet ze ook alweer?' vroeg mijn vader. 'Lila?'

'Violet', verbeterde ik.

'Je moet haar eens mee naar de film vragen.'

‘Nee.’ Ik richtte mijn blik weer op Bowien. Ik keek liever naar iemand die drollen schepte dan dat ik dit gesprek voortzette.

Maar mijn vader wist van geen ophouden. Ik kreeg het gevoel dat hij het hier al veel eerder over had willen hebben. ‘Waarom niet? Ze is de aanvoerster van de cheerleaders! En ze vindt jou leuk. Toen ik op de middelbare school zat, had ik daar een moord voor gedaan.’

‘Ik heb er gewoon geen zin in.’ Normaal gesproken loog ik nooit tegen mijn vader, maar ik ging hem echt niet vertellen wat de echte reden was dat ik niet met Violet uit wilde.

Helaas was mijn vader slimmer dan ik dacht. ‘Komt het door Summer?’ vroeg hij.

Perplex keek ik hem aan. Maar voordat ik antwoord kon geven – of een manier had bedacht om dat niet te hoeven – kwam Athmani Okeke naast ons lopen.

Athmani was specialist in de bescherming van bedreigde dieren uit het Kruger Nationaal Park in Zuid-Afrika. Daar beschermde hij de dieren tegen stropers. Fun Jungle was pas zes maanden open, maar intussen was er al een belangrijk nijlpaard vermoord en een populaire koala gestolen. J.J. McCracken had dan ook besloten dat de beveiliging van de dieren veel beter moest. Meteen na Nieuwjaar had J.J. Athmani als adviseur aangenomen en die werkte keihard. Sinds zijn komst was hij nauwelijks van het park af geweest.

Hij droeg zelfs nog zijn camouflagepak uit het Krugerpark, omdat hij niet eens tijd had gehad om in de stad nieuwe kleren te kopen.

‘Goedemorgen, heren!’ riep hij en hij zwaaide enthousiast. Athmani had een accent als hij sprak, net als de meeste oorspronkelijke Zuid-Afrikaanse mensen. Het klonk een beetje alsof hij zong. Zijn huid was zo donker dat zijn oogwit bijna licht leek te geven. ‘Wat doen jullie hier zo vroeg?’

‘Een beetje beweging kan geen kwaad.’ Mijn vader schudde hem de hand. ‘En jij?’

‘Zorgen dat mijn olifanten niets overkomt.’ Athmani stak me zijn gesloten vuist toe voor een boks. Die manier van begroeten was nieuw voor hem en hij vond het blijkbaar erg leuk.

Ik tikte met mijn knokkels tegen de zijne. ‘Zijn ze dan in gevaar?’

‘Niet als ik erbij ben!’ Athmani lachte, maar niet lang. ‘Als ik eerlijk ben... Ik vind het niks dat ze hier zo rondlopen. Er kan van alles fout gaan.’

‘We hebben het onder controle’, zei Bowien, die aan kwam zeulen met de drollenzak, die intussen een stuk zwaarder én geuriger was. Maar Athmani en zij leken geen last te hebben van de stank. Ze waren er immuun voor geworden door al die jaren in de buurt van olifanten. ‘En ze zijn dol op dit rondje. Ze kunnen echt niet de hele dag in hun verblijf zitten.’

Athmani trok zijn wenkbrauwen op. ‘Dat verblijf vind ik ook niks. Dat deel van het park is helemaal niet veilig, vind ik.’

‘Hoezo?’ vroeg ik.

Voordat Athmani kon antwoorden, hoorden we plotseling een geweerschot. Het klonk heel dichtbij, met een harde knal verbrak het de ochtendstilte.

Ik wist hoe een geweerschot klonk. In dat deel van Texas werd volop gejaagd en omdat onze stacaravan aan de bosrand stond, hoorde ik daar heel vaak die knallen. Alleen zo dichtbij had ik het nog nooit gehoord.

Mijn vader, Bowien en de andere oppassers stonden gelijk aan. En alle dieren ook. We waren op dat moment vlak bij Apenheuvel en overal om ons heen klonken plotseling de gillen en kreten van apen. Iets verderop hoorden we vogels roepen, zebra’s balken en wilde katten grommen.

Maar de olifanten reageerden het extreemst van allemaal.

Het is geen sprookje dat olifanten een olifantengeheugen hebben. Ze vergeten nooit iets, vooral nare gebeurtenissen niet. Olivia was in het wild geboren en ze was al heel jong wees geworden. De schuld van stropers. Ze herkende het geluid van de knal en raakte in paniek. Ze trompetterde keihard en zette het op een lopen om haar kudde in veiligheid te brengen. Zoals het hoorde, volgden de andere olifanten haar meteen. Ze denderden over het Avonturenpad, bij het

geweerschot én bij hun oppassers vandaan.

Mijn vader en ik stonden precies in hun loop.

‘Kijk uit!’ schreeuwde mijn vader, alsof ik misschien niet doorhad dat er twaalf grote olifanten luid tetterend op me af kwamen stormen. Hij greep mijn arm en sleurde me van het pad af, terwijl ik al aan het rennen was.

Een olifant kan veertig kilometer per uur lopen. Mijn vader en ik doken net opzij. De kudde denderde langs ons heen, zó de dure beplanting in. Een stel in dierenvorm gesnoeide haagjes werd tot compost vermalen. Een van de grotere vrouwtjes beukte een dikke eik omver, die knakte alsof hij door een vrachtwagen was aangereden en stortte neer boven op een souvenirwinkeltje.

‘Olivia, stop!’ riep Bowien, maar haar stem verdronk in het kabaal van de olifanten. Bowien en de andere oppassers zetten de achtervolging in, al konden ze de kudde met geen mogelijkheid bijhouden. De olifanten waren veel te snel. Tot overmaat van ramp lieten ze – zoals de meeste dieren zouden doen – in hun angst hun blaas leeglopen.

Daar is een evolutionaire reden voor: veel dieren (ook mensen) legen hun blaas als ze vluchten, want met een volle kun je veel minder hard rennen. Niet alleen met een volle blaas, trouwens. Poep weegt ook veel, vooral als je een olifant bent. En als je voor je leven rent, is elk grammetje eraf winst. Binnen een paar seconden was de grond veranderd in een

mijnenveld van olifantendrollen, in een zee van olifantenplas. Je kunt je wel voorstellen dat de oppassers niet veel haast hadden om daardoorheen te waden.

Voor hen uit stampten de olifanten in paniek verder, ook al stond de Gorilla Grill, een van de drukst bezochte restaurants van Fun Jungle, precies in de weg. In de vrije natuur zijn er weinig dingen die níét omver gaan als een olifant erdoor wil, op een enkele baobabboom na, misschien. Olifanten op de vlucht stampen dan ook gewoon in een rechte lijn door en pletten alles wat op hun pad ligt.

Het restaurant bood geen weerstand. De pui bestond uit een glaswand van twee verdiepingen hoog en de kudde holde er dwars doorheen de eetzaal in, waar ze tafels en stoelen vertraptten alsof die van karton waren. Aan de overkant van de eetzaal renden ze de achtermuur eruit, vertraptten de terrasmeubels en stormden op Apenheuvel af.

Ik krabbelde op van de grond en bekeek de schade. Het restaurant was total loss. De bestelbalie was tot luciferhoutjes geslagen, de grillroosters waren omvergegooid en er schoten vlammen uit de geknapte gasleidingen. Geisers van frisdrank spoten uit de vloer waar de frisdrankautomaat had gestaan. Toen stortte onder luid geraas het dak in.

Bowien en de oppassers bleven de olifantenkudde achterna-rennen, wanhopig roepend alsof het ondeugende honden waren. ‘Blijf! Zit! Stoute olifantjes!’

Mijn vader en Athmani zagen er superbezorgd uit, maar ze keken niet naar de olifanten. Het leek alsof ze niet eens doorhadden dat het restaurant was ingestort. Ze keken de andere kant op, waar het gewerschot vandaan was gekomen. En toen begonnen ze allebei die kant op te rennen.

‘Wacht!’ riep ik, terwijl ik achter hen aan holde. ‘Moeten we niet bij de olifanten helpen?’

‘Bowien krijgt ze wel in bedwang’, riep mijn vader naar mij. ‘Ik vind het nu veel belangrijker om te weten wie er geschoten heeft.’

‘Was het dan geen jager?’ vroeg ik onder het rennen.

‘Nee’, zei mijn vader. ‘Zo dicht bij Fun Jungle jaagt niemand op herten of hazen.’

‘Maar dan...’

‘Juist.’ Mijn vader keek me over zijn schouder aan en ik las de bezorgdheid in zijn ogen. ‘Ik denk dat iemand op een dier in de dierentuin heeft geschoten.’

2. DE NEUSHOORN

Ik rende in mijn vaders en Athmani's voetsporen, die heel Fun Jungle door sprintten. Toen we bijna bij Reptielenwereld waren, bedacht ik ineens dat het helemaal niet slim was om recht op iemand met een geweer af te rennen. Maar als ik stopte, bleef ik alleen achter in de buurt van een op hol geslagen kudde olifanten en dat voelde ook niet echt veilig. Daarom rende ik toch door, want mijn vader zou me nooit iets laten overkomen.

Mijn vader en Athmani dachten allebei dat het schot uit de buurt van Safariland was gekomen, dus gingen we die kant op. Fun Jungle was anders dan de meeste dierentuinen. Het was eigenlijk meer een soort attractiepark, met hypermoderne dierenverblijven in plaats van achtbanen en zo. Safariland was een van de mooiste en grootste attracties. Het

bestond uit enkele gigantische, omheinde terreinen waar tientallen diersoorten leefden en die de bezoekers een goed beeld gaven van hoe het er in het echt uitzag. Zo liepen er op de Afrikaanse Savanne giraffen, zebra's, Kaapse buffels, waterbokken, impala's, koedoes, elandantilopen, flamingo's, struisvogels en kraanvogels. Safariland had minstens vierhonderd dieren, op een terrein dat groter was dan de meeste dieren-tuinen in zijn geheel waren. Safariland was zó groot, dat je het niet eens vanaf één plek helemaal kon overzien, maar het Kololo-panoramaterras bood het beste uitzicht. Het lag precies op de grens van de Afrikaanse Savanne met de Aziatische Vlakten, en daar gingen we dus het eerst naartoe.

Terwijl ik de olifanten, ergens in Fun Jungle, nog steeds hoorde trompetteren en ze af en toe een volgend souvenir-winkeltje hoorde platlopen, lag Safariland er rustig bij. De dieren graasden op hun gemak. Ze waren niet geschrokken van het gewoers, of ze waren het alweer vergeten.

Voor de mensen gold dat niet. Er hadden zich al vijf anderen op het Kololo-panoramaterras verzameld en zij keken wel bang. Het waren twee dierenverzorgers, twee beveiligers en een tuinman. Ze ruzieden over wat ze moesten doen. Iedereen leek opgelucht toen ze Athmani zagen aankomen: eindelijk iemand die beslissingen kon nemen.

‘Zijn er dieren gewond?’ vroeg Athmani.

‘Dat weten we niet’, zei een van de verzorgers. Sandra

stond er op haar naamplaatje. Ze had kort, blond haar. ‘We hebben niets gezien, maar we hebben ook nog geen tijd gehad om de hele attractie te controleren.’

‘Heeft iemand de schutter gezien?’ vroeg mijn vader.

Iedereen begon door elkaar heen te praten. Niemand had de schutter gezien, maar ze hadden wel allemaal een ander idee over waar hij kon zijn.

Athmani floot op zijn vingers om de aandacht te krijgen. ‘Eerst moeten we de hele attractie van voor naar achter controleren. Nu, voordat het park opengaat. De Fitzroys en ik beginnen bij de Aziatische Vlakte.’ Hij wees de dierenverzorgers aan en zei: ‘Jullie beginnen aan de noordkant van Afrika en werken deze kant op.’ Daarna keek hij de beveiligers aan. ‘Jullie twee halen een jeep en rijden buiten om het park heen om daar te kijken. Misschien zit er ergens een gat in het hekwerk, of misschien zien jullie de schutter zelfs lopen.’

Ze knikten en gingen aan het werk, op de tuinman na, die vroeg: ‘Moet ik ook iets doen?’

‘Hier blijven staan’, zei Athmani. ‘Hou je ogen goed open. Als je een gewond dier spot of iemand die niet in het verblijf thuishoort, dan roep je me op.’

De tuinman salueerde alsof Athmani een generaal uit het leger was en ging daarna bij de reling staan. Hij tuurde aandachtig over de dierenverblijven.

Mijn vader en ik liepen intussen naar de personeelsingang van de Aziatische Vlakte, maar Athmani stak zijn hand op om ons te stoppen. ‘Wacht’, zei hij. ‘Zien jullie de neushoorns?’

Mijn vader draaide zich weer naar het verblijf toe. Het lijkt misschien raar dat Athmani zich specifiek zorgen maakte om maar één van de vele diersoorten in Safariland, maar de Indische neushoorn hoorde bij de ernstig bedreigde diersoorten die Fun Jungle bezat: in het wild waren er nog maar een stuk of vierduizend over. Helaas zijn er ook andere soorten neushoorns waar het nog veel slechter mee gaat. Van de Javaanse neushoorn zijn er nog maar tachtig, van de Sumatraanse dertig en van de noordelijke Afrikaanse witte neushoorn zelfs nog maar twee. Elke Indische neushoorn was dus heel kostbaar voor Fun Jungle. We hadden er vijf.

Gelukkig waren het de grootste dieren op de Aziatische Vlakte en waren ze daardoor makkelijk te spotten.

‘Daar lopen er twee’, zei mijn vader wijzend. Vanaf de plek waar wij stonden, waren de neushoorns niet meer dan zwarte vlekken in de verte, maar ik zag dat ze levend en wel aan het grazen waren.

‘Daar nog twee’, zei Athmani, twee andere vlekken onder een boom aanwijzend.

‘Alleen Nora nog dan’, zei ik.

Mijn vader en Athmani keken elkaar ineens heel paniekerig aan. ‘Nora!’ riepen ze tegelijk en ze holden weg.

Ik deed mijn best om ze bij te houden. Ik wist heel goed waarom ze zo bezorgd waren: Nora was nog belangrijker dan de andere neushoorns. Ze was namelijk drachtig.

Voor de buitenwereld was dat nog geheim. Een neushoornjong wordt pas na zestien maanden geboren en de marketingafdeling was bang dat ze de aandacht van de mensen niet zo lang vast konden houden. Daarom wilden ze het nieuws pas bekendmaken als het jong geboren was. Dat was beter voor de reclame en om de bezoekers te lokken. Eigenlijk wist niemand precies hoelang Nora al drachtig was. Bij een dier dat normaal al vier ton weegt, valt een grammetje meer of minder niet op. En een drachtige neushoorn is ook niet ineens 's ochtends misselijk, zoals bij mensen gebeurt. Een drachtige neushoorn gedraagt zich exact hetzelfde als een gewone neushoorn. Toch wisten we wel dat Nora aan het einde van haar zwangerschap was. Haar buik was heel erg dik, hij hing zowat op de grond.

De neushoorns waren de populairste dieren van de Aziatische Vlake. De Indische neushoorn is veel kalmer dan andere soorten neushoorns, ze zijn best vriendelijk. En als je extra betaalde voor je Fun Jungle-kaartje mocht je ze appels voeren en dat was heel leuk. Als je het tenminste niet erg vond dat je hand onder de neushoornkwijl kwam te zitten.

Normaal gesproken mocht Nora tegelijk met de andere dieren naar buiten. Maar om te zorgen dat ze veilig en rus-

tig op haar jong kon wachten, hadden ze haar tijdelijk uit de attractie gehaald. Ze zat in een speciaal gebouwtje ergens op de Aziatische Vlakte en stond dus niet buiten.

Mijn vader, Athmani en ik sloegen een pad in achter de Safariland Snackhoek langs, glipten door een poort met een bordje met ALLEEN PERSONEEL erop die in het backstagedeel van Fun Jungle uitkwam, en van daaruit gingen we een beter beveiligde poort door die op de Aziatische Vlakte uitkwam. Er zat prikkeldraad boven die poort en hij had een digitaal slot in de vorm van een codekastje. Athmani toetste de dag-code in en het slot klikte open.

De Aziatische Vlakte was het op één na grootste dierenverblijf van Fun Jungle, alleen de Afrikaanse Savanne ernaast was groter. Het bestond uit een groot grasland van honderd hectare met her en der bosjes en ruim driehonderdtwintig dieren. Desondanks was het een van de minst bezochte attracties. De meeste dieren op de Aziatische Vlakte waren antilopen en hertensoorten en om de een of andere reden vonden bezoekers die lang niet zo interessant als de giraffes, zebra's en Kaapse buffels op de Afrikaanse Savanne. Ja, ze namen wel de monorail, die door heel Safariland reed, maar dat was dan vooral omdat ze naar het Afrikaanse gedeelte wilden. Het was haast nooit druk op de uitkijkbalkons, tenzij er net een Indische neushoorn dichtbij stond.

Dat was jammer, want de andere dieren waren ook heel

cool. Er liepen nijlgaus, een heel grote soort antilopen, paardherten met dikke manen langs hun nek, saiga-antilopen met stompe neuzen die net afgehakte slurven waren, en natuurlijk heel veel Indiase axisherten, zwijnsherten, Chinese muntjaks, przewalskipaarden en spiesbokken. Ik had op zijn minst verwacht dat ze de gaurs leuk zouden vinden, dat zijn wilde runderen die tot de grootste en gevaarlijkste landdieren ter wereld behoren. Maar de bezoekers vonden de gaurs hetzelfde als alle andere hoefdieren en keken er nauwelijks naar om. Zelfs kopstotende mannetjesherten en dartelende jonge zwijnshertjes sloegen ze over, alleen maar om een glimp op te vangen van een slapende neushoorn, die dus net zo spannend is als een rotsblok.

Een groepje muntjaks dat bij het hek aan het rondsnoffelen was, stoof uiteen toen wij binnenkwamen. Muntjaks blaffen als honden als ze bang zijn. Het klonk best eng.

Het tijdelijke onderkomen van neushoorn Nora was niet ver lopen vanaf de poort. Het was een laag, stenen gebouwtje met een ommuurde tuin erbij. Op die manier had ze rust, er konden geen bezoekers komen kijken. Zelfs vanuit de Mambo Monorail was Nora niet te zien. Er stond een boom in de tuin die voor schaduw zorgde en er was een vijvertje waarin ze kon pootjebaden. Neushoorns houden erg van water als het warm is. Er was een ruif met hooi en lag er een grote hoop mest. Neushoorns maken die mesthopen gewoonlijk samen

om hun territorium te markeren. Ze krabben met hun achterpoten in de mest en verspreiden hun eigen groepsgeur door vervolgens rond te lopen. Andere neushoorns kunnen dan ruiken dat er al een neushoorn langs is geweest. Het is een beetje een stinkende manier van met elkaar appen. Maar ook als ze alleen zijn, maken neushoorns van die mesthopen en daarom mochten de verzorgers de drollen niet allemaal opvegen tijdens het schoonmaken.

Vanwege de kou was Nora binnen. Er stonden terrasverwarmers, zodat ze het niet koud kreeg nu ze drachtig was. De deur naar haar verblijf had ook een codeslot en Athmani wilde net de code intoetsen, toen zijn portofoon kraakte.

‘Athmani! Sheriff Hoenekker hier. Waar zit je?’

Sjef Hoenekker had Frida O'Malley opgevolgd als hoofd van de beveiligers, nadat Frida het onderzoek naar de gestolen koala had verprutst. (Helaas was Frida niet ontslagen, ze was alleen in functie teruggeplaatst. Ze kon dus nog steeds mijn leven tot een hel maken.) De parkbeveiliging was een soort van eigen politie van Fun Jungle. Niemand had ooit verwacht dat ze misdrijven zouden moeten onderzoeken die erger waren dan winkeldiefstal. Maar we hadden al een vermoord nijlpaard gehad en een gestolen koala. Daarom had J.J. McCracken Sjef Hoenekker aangenomen. Niemand wilde zeggen wat voor werk hij daarvoor had gedaan, alleen: ‘iets in de bewaking’ en mijn ouders dachten dat hij misschien in

het leger had gezeten of spion was geweest. Nou, hij deed in elk geval alsof hij een generaal was: hij stond erop dat iedereen hem ‘sheriff Hoenekker’ noemde en hij marcheerde door het park in zijn uniform.

Athmani fronste voordat hij antwoord gaf, alsof hij Hoenekker niet erg mocht. ‘Ik sta bij Nora, Sjef.’

‘Ik heb graag dat je me sheriff Hoenekker noemt. Is de neushoorn gewond?’

‘Weet ik nog niet’, antwoordde Athmani. ‘We zijn nog niet in haar hok.’

‘Doe dat dan ook maar niet. Het is een potentiële plaats delict. En aangezien jij niet officieel in dienst bent van de Fun Jungle Beveiliging, heb ik liever niet dat je ergens aan zit.’

Mijn vader en Athmani keken elkaar geïrriteerd aan. Daarna sprak Athmani weer in zijn portofoon. ‘Misschien loopt Nora gevaar. En ik ben wél officiële beveiliging...’

‘Je bent aangenomen als adviseur, niet als handhaver.’

Athmani slaakte een geërgerde zucht. ‘We willen gewoon even kijken hoe het met haar gaat en zeker weten dat ze niet gewond is.’

‘Als ze dat wel is, is het mijn taak om dat te onderzoeken’, zei Hoenekker. ‘Niet die van jou. Dus jij gaat dat gebouw niet in.’

Ik keek mijn vader vragend aan. ‘Waar gaat dit over?’

‘J.J. heeft Athmani aangenomen zonder het met Sjef te

bespreken’, legde mijn vader uit. ‘Daar was hij niet blij mee. Hij zei dat hij helemaal geen hulp nodig had om de dieren te beschermen.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Het leek alsof Hoenekker meer gaf om personeelstoestanden dan om Nora.

Gelukkig wist Athmani wel raad met hem. Hij gebaarde dat mijn vader en ik zijn spelletje moesten meespelen. Daarna zei hij door de portofoon: ‘Sorry, sheriff. Ik kon je niet goed verstaan. De muntjaks maken nogal veel herrie. Wat zei je?’

Ineens begon mijn vader heel hard te blaffen, net als de muntjaks daarnet deden. Hij maakte een enorme herrie en ik deed met hem mee.

‘Ik zei dat je niet naar binnen mag’, herhaalde Hoenekker.

‘Naar binnen?’ vroeg Athmani. ‘Oké.’

‘Níét naar binnen!’ schreeuwde Hoenekker door de portofoon. ‘Niet!’

Mijn vader en ik blaften nog ietsje harder.

‘Ik versta je echt niet’, zei Athmani. ‘Ik bel je zo wel even terug, als we binnen zijn.’ Daarna zette hij zijn portofoon uit en toetste de code in van het neushoornverblijf.

‘Blijf jij maar hier, Theo’, zei mijn vader. ‘Het kan gevaarlijk zijn binnen.’

Ik wist bijna wel zeker dat dat gelogen was. Nora was een van de makste dieren die ik kende. Ze was een soort van labradoedel van vier ton. Volgens mij was mijn vader bang

dat ze misschien dood was en wilde hij niet dat ik dat zou zien. Daar had ik inderdaad niet veel zin in, dus ik bleef buiten staan.

Athmani schoof de deur open en slaakte een zucht van verlichting. ‘Ze is in orde.’

Mijn vader liep achter hem aan naar binnen. ‘Weet je het zeker?’

‘Ze ziet er niet gewond uit’, antwoordde Athmani.

Ik gluurde naar binnen. Het betonnen schuurtje was in tweeën gesplitst met een traliehek. De ene kant was de ‘slaapkamer’, Nora’s leefplek, en de andere kant was voor de oppassers. Het hek was een meter twintig hoog en Nora kon er met gemak haar kop overheen steken, want ze was ruim een meter tachtig. Het betonnen schuurtje was niet erg gezellig, maar wel handig om schoon te houden. Je zette er gewoon de tuinslang op. Gelukkig zijn neushoorns niet zo kieskeurig wat de aankleding van hun huis betreft.

Nora stond bij het hek onder de terrasverwarmer, een beetje als een hamburger onder de hittelamp in de Gorilla Grill. De Indische neushoorn verschilt van andere neushoorns door de plooien in zijn dikke huid. Het lijkt alsof hij een harnas draagt. Nora was nogal groot voor een vrouwtje en ze had ook een abnormaal grote hoorn, die vanaf haar neus zo’n dertig centimeter de lucht in stak. Hij was niet meer mooi kegelvormig, want Nora had hem al vaak gestoten.

Hij zat vol krassen en butsen, waardoor je de keratine kon zien waaruit hoorns bestaan, maar het was evengoed een indrukwekkend ding. Haar bolle, ronde buik sleepte haast over de vloer. Als ze een auto was geweest, zou ze op een verkeersdrempel vast komen te zitten. Ze zag er niet uit alsof ze pijn had of bang was. Ze leek juist heel blij om Athmani te zien, want ze snoof enthousiast en zwiepte haar dikke staart heen en weer.

‘Sorry, meisje. Ik heb niks lekkers meegebracht’, zei Athmani tegen haar. ‘Ik kom alleen maar even kijken of alles goed met je gaat.’

Nora leek hem niet te geloven. Ze besnuffelde hem uitgebreid om te zien of hij iets te eten in een van zijn zakken had verstoppt. Toen dat niet zo was, briepte ze geërgerd en er belandde een grote lel neushoornsnot in Athamni’s gezicht.

Mijn vader en ik proestten het uit en Athmani kon er zelf ook om lachen. ‘Nou, mooi is dat’, mokte hij, terwijl hij het snot van zijn wang veegde. ‘Is dit jouw manier van me bedanken dat ik bij je kom kijken?’

Ik stapte het verblijf in. Sommige grote dieren kunnen weleens schichtig zijn bij mensen die ze niet kennen, of agressief, maar Indische neushoorns niet. Die nemen van bijna iedereen eten aan en vinden het fijn om geaaid te worden. Nora stak haar reusachtige kop weer over het traliehek, om te zien of ik iets voor haar had, maar het enige wat ze van me

kreeg was een kriebel achter haar oren. Dat vond ze fijn en ze drukte haar lijf tegen de stangen zodat ik haar overal kon aaien. Haar huid was dik en ruw, alsof ze helemaal onder het eelt zat. Maar tussen de huidplooien was ze zacht en warm, als een goed ingevette honkbalhandschoen.

‘We moeten de rest van de attractie doorzoeken,’ zei mijn vader, ‘zodat we zeker weten dat er geen andere dieren gewond zijn geraakt.’

‘Inderdaad’, beaamde Athmani. ‘Tot later, Nora.’ Hij kroelde de neushoorn nog een laatste keer en liep toen naar de deur.

Ik wilde achter hen aan gaan, toen ik vanuit mijn ooghoek iets raars zag aan het raam aan de tuinkant van Nora’s hok. Alle ramen in het hok waren klein, want ramen waren duur en de dieren klaagden toch nooit over te weinig uitzicht. Ze zaten allemaal hoog, vlak onder het plafond. Het was de bedoeling dat ze licht binnenlieten, niet dat Nora naar buiten kon kijken. Een van de ruiten was stuk, maar wel op een gekke manier. Er zat een rond gaatje in vanwaaruit een paar barsten naar buiten toe liepen.

‘Is dat een kogelgat?’ vroeg ik.

Mijn vader en Athmani bleven abrupt stilstaan en keken naar de plek die ik aanwees. Tot dan toe waren we opgelucht geweest, omdat Nora niets mankeerde. Dat gevoel was in één klap verdwenen.

‘Dat ziet er absoluut uit als een kogelgat’, zei mijn vader met bezorgde stem. ‘Draai je eens om’, beval hij Nora.

De neushoorn gehoorzaamde. Net als veel van de grote zoogdieren in de dierentuin kon ze een paar simpele opdrachten uitvoeren. Die leerden ze de dieren aan omdat dat handig was voor de oppassers en de dierenarts tijdens de verzorging. Het is makkelijker om een neushoorn opdracht te geven om zelf zijn poot op te tillen, dan dat je hem erbij moet helpen. Mijn vader en Athmani controleerden snel haar andere zij. Gelukkig was ook daar geen schotwond te zien.

‘Ze is niet geraakt’, zei Athmani opgelucht.

‘Waar is die kogel dan?’ vroeg ik.

Voordat een van ons kon antwoorden, scheurde er een Fun Jungle-jeep het terrein op. De muntjaks die wij eerder ook hadden laten schrikken, blaften weer uit volle borst. Een wervelwind aan zand opstuivend, kwam de jeep naast het neushoornschuurtje tot stilstand en sheriff Sjef Hoenekker klom eruit.

Al was het nog niet eens acht uur ’s ochtends, Hoenekker was tot in de puntjes aangekleed in zijn uniform. Zijn schoenen glommen. Zijn stropdas was onberispelijk geknoopt. Zijn broek en jasje waren kreukloos. Zijn korte militaire kapsel was keurig en zijn armspieren bolden onder zijn gesteven overhemd. Hij keek me streng aan toen hij binnenkwam en zei: ‘Je overtreedt het veiligheidsprotocol met je aanwezigheid.’